

af en Grændse falder dette Lovforslag helt og holdent, thi det er rigtigt, hvad den høitærede Finanzminister har gjort gjældende, at en Grændse vilde man ikke i Pragis kunne finde, saalænge det skal ligge i Statens Haand at drage den. Det ærede Medlem anerkjendte det jo selv; han gav en Anvisning paa Muligheden af at acceptere den Grændse, der blev opstillet i Arbejderkommissionen, altsaa en Adskillelse mellem Arbeidsgiver og Arbejder. Dersom det ærede Medlem vil trænge tilbunds i denne Tanke, vil han snart kunne se dens absolute Uigjennemførlighed, navnlig for saa vidt det skulde ligge i Statens Haand at gennemføre den. Nei, jeg tror, at den høitærede Finanzminister har Ret i den Henseende, at skal det være Staten, der paa den Maade, som det her er foreslaaet, tager Sagen i sin Haand, bliver det umuligt at fastsætte nogen Grændse. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) har fremført nogen Anden med Rutine og praktisk Greb forstaaet at udfuge, hvad jeg vil kalde den agitatoriske Honning, som findes i dette Forslag. Naar denne Honning har tilstrækkelig afgjæret, og særlig naar den bliver sat paa Pressens Gjærelser i Winterens Løb, saa vil der mulig deraf kunne brygges en Mjød, hvoraf man formentlig kan vente en vis Veruselse. Jeg skal derfor ikke komme dybere ind paa det ærede Medlems Betragtninger, men kun pege paa en saadan Tanke som den, at der var Anledning til at søge at fordrive de fremmede Arbejdere her fra Landet for Konkurrencens Skyld. Jeg skal dog ogsaa nævne en anden, som har mere praktisk Betydning, fordi den mere egner sig til at blive greben paa en vis Maade, og den er forøvrigt ikke alene kommen fra det ærede Medlem, men ogsaa fra andre Sider. Jeg sigter herved til denne Tale om det Rigtige og Hensigtsmæssige i at søge at vælte en vis Del af Kommunernes Byrde fra disse over paa Statskassen. Det ærede Medlem (N. Andersen) nikker, og det ærede Medlem fra Lemvig (Aberg) har gjort sig til Talsmand for den samme Betragtning. Jeg forstaaer meget godt dette. Det ligger Folk saa uhyre nært, Folk, der ikke kunne se længere end til Næsetippen — om Forladelse, dette er ikke henvendt til de ærede Medlemmer, men sagt overfor Publikum i Almindelighed — at man synes strax, at der deri ligger en Lettelse, om Kommunekasserne saaledes kunde blive lidt hjulpne; men vi kunne jo ikke være blinde for, at det er i og for sig kun Blændværk. De Byrder, det her dreier sig om, enten de nu ere af den ene eller af den anden

Art, blive Byrder, der skulle gaa ud af Skattebyrdenes Sommer. Spørgsmaalet om Kommune eller Stat bliver derfor kun dette, om Skattebyrden skal fordeles paa den ene eller den anden Maade, om Anvendelsen af Pengene skal ligge i den Enes eller i den Andens Hænder. Tilveiebringelsen af selve Pengene bliver den samme, og da vil jeg for mit Vedkommende sige — og jeg tror, at Demokrater ville give mig Ret deri, — at, hvor Meget der end kan være at udsætte paa Bestatningen til Kommunen og paa den kommunale Repræsentation under de nuværende Forhold, saa er dog Bestatningen til Kommunerne refterdigere end den, der for Dieblikket finder Sted overfor Staten, ligesom den Repræsentation, der for Dieblikket finder Sted i Kommunerne, er af mere demokratisk Art end den, der for Liden staar ved Roret i Statsstyrelsen. Derfor siger jeg: Lad os ikke aabne Dret for eller lytte til denne Tale om at vælte Byrderne fra Kommunerne over paa Staten, thi det er at gaa i den antideokratiske Aand. Dermed vil jeg paa ingen Maade have sagt, at der ikke kan være visse bestemte specielle Udgifter, som paa denne Maade hvile ulige paa en enkelt Del af Kommunernes Skattebasis, nemlig paa Hartkornet, at der for deres Vedkommende kunde være Anledning til en Forandring i den almindelige Bestræbelse for at faae væltet en Del af Kommunernes Byrder over paa Statskassen. Det er af den Slags Ting, som ere gode at høre paa, og som undertiden kunne falde i god Jord, men i Virkeligheden ikke ere meget værdt. Jeg lykønsker forøvrigt det ærede Medlem og hans Meningsfæller til det Fund, de have ment at gjøre ved det her fremsatte Lovforslag. — Jeg skal kun til Slutning fortælle et lille buddhistisk Sagit. Det fortælles, at Buddha vandrede engang i Orkenen, og Solens Straaler faldt brændende paa hans Isse. Da kom der en stor Skare tjenende Mander, hver med sin Parasol, som de Alle vilde holde over Hovedet paa Buddha, men de kunde ikke Alle komme til, de vare for Mange, og han forvandlede sig da, mangfoldiggjorde sig i en Mængde Buddhaer, og hver af de tjenende Mander fik saa En at holde Parasollen over; og det var da med den Virkning, at den En ikke kunde se den Anden, og hver Enkelt havde den Opfattelse, at han og ingen Anden var den, der beskyttede, der reddede Buddha for Solens Straaler. Jeg behøver neppe engang at oversføre Billedet. (Stemmer: Jo!) Vi kjende Vandringen, Ministeriets Vandring i Orkenen, som jeg allerede har peget paa, og her er de opfundne Solstjærne. Jeg be-